

Af Kai Kjær-Hansen

Oprydningens time

HEN LANGS vejen kommer de fleste af os til at rydde op. Nogle af os har sværere ved end andre at smide ting væk, selv værdiløse ting. Minderne, de fremkalder, er værdifulde. For os.

På et eller andet tidspunkt kommer vi også til at rydde op efter andre. Oprydning... Det lyder så barsk, når det gælder det, der skal »ordnes« efter en fars eller mors død.

Det er barsk. Det sker i dagene lige omkring begravelsen. Og det skal gøres.

Særlig mange minder vækker de måske ikke – fordi man ikke selv er med på dem. Men så rejser de spørgsmål, som man – nu – ikke længere kan få svar på.

Hvem var de egentlig, disse personer? Hvordan levede de – disse ukendte mennesker, som engang betød noget for ens forældre? Hvordan havde de det i, under og efter splitelsen i 1890'erne, hvor Evangelisk Luthersk Missionsforening blev dannet?

NÅR MAN rydder op efter en af sine forældre, udsletter man spor. Det er i sig selv ingen forbrydelse, men man føler sig alligevel skidt tilpas.

Når man smider en ting ud på containeren, tager man måske afsked med noget, der var så dyrebart for ens afdøde kære, at han eller hun ikke selv kunne have gjort det. Selv ting, man måske i længere tid har irriteret sig over, fordi de ikke er blevet kasseret, bliver nu vanskelige at skille sig af med.

Eller gamle betalte regninger, om hvad huset, der blev bygget for et halvt århundrede siden, kostede dengang – de taler på deres vej ned til fyret om de glæder og problemer, det vovestykke at bygge et hus engang gav for ens forældre.

OG DE GAMLE familie-billeder på væggene eller fotografier i skufferne! Jeg véd godt, at de ikke kommer op i min stue; alligevel kan jeg ikke få mig selv til at tilintetgøre dem.

HVOR KUNNE der være blevet mange berigende samtaler, hvis man – mens tid var – havde stillet sig foran et gammelt familiebillede og spurgt, ikke blot hvem det forestillede, men også hvordan de levede. Eller havde taget en bunke med støvede fotografier frem og stillet de samme spørgsmål. Og så lyttet.

Nu gives der ingen svar. Det gør der ikke i oprydningens time. Taler de gamle billeder, så taler de mest om ens egen afstumpethed.

TÆNK, AT MAN kunne være så afstumpet, mens tiden var der, at man ikke fandt på at stille ens forældre sådanne enkelte spørgsmål, som ville have givet den svære samtale med dem nogle helt andre dimensioner.

Ofte foregår jo en samtale mellem voksne børn og deres – ældre – forældre på børnenes præmisser. Det går ud over samtalen og viser afstumpetheden – hos børnene. Om ikke før, så går dette op for én i oprydningens time.

